

Arrest

nr. 251 893 van 30 maart 2021
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde kamer,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Litouwse nationaliteit te zijn, op 22 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2020, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2021 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

~~"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN~~

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: L., L.

Identificatienummer in het Rijksregister: 093112044218

Nationaliteit :Litouwen

Verblijvende te (...)

Geboortedatum : 20.11.1993

Geboorteplaats: Klaipeda

~~*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*~~

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 01.02.2017 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer. Zij verkreeg de E-kaart op 22.08.2017. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. De dienst Vreemdelingenzaken werd immers regelmatig ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het feit dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 21.09.2020 werd er daarom een brief verstuurd naar de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Deze brief werd op 14.10.2020 door de gemeente aangetekend verstuurd naar betrokkene. Deze brief werd afgehaald op het postkantoor op 17.10.2020. Zij legde vervolgens volgende documenten voor: een attest van het OCMW i.v.m. ontvangen leefloon, een inschrijvingsbewijs bij de VDAB en een inschrijvingsformulier CVO Nederlandse lessen.

Uit recent nazicht van de RSZ-databank blijkt dat betrokkene tot 01.02.2020 tewerkgesteld is geweest. Nadien is zij niet één dag meer gemeld geweest in loondienst. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer (art.40, §4, 1ste lid, 1° van de wet van 15.12.1980) niet behouden blijven. Betrokkene kan ook geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art.42bis, §2, 1° of 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht als werknemer te behouden. Zij heeft geen volledig jaar gewerkt (art.42bis, §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art.42bis, §2, 3°).

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste aan tonen dat zij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat zij aan de eerste vereiste voldoet gezien zij zich heeft ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Zij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling in de nabije toekomst. Het is immers niet omdat betrokkene in het verleden reeds de kans heeft gekregen om te werken, zich heeft ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB en Nederlandse lessen volgt dat de mogelijkheid op tewerkstelling zich hoe dan ook in de nabije toekomst zal herhalen. Betrokkene heeft weliswaar de kans gekregen om te werken, maar slaagt er blijkbaar niet in om nieuwe tewerkstelling te bekomen. Betrokkene is tewerkgesteld geweest tot 01.02.2020. Nadien heeft zij niet meer de kans gekregen om nog te werken, zelfs niet op proef of in interimverband. Dit doet dus niet meteen het beste vermoeden omtrent haar kansen om binnen afzienbare tijd aan werk te geraken. Betrokkene legt geen bewijzen voor m.b.t. wat zij allemaal ondernomen heeft om nieuwe tewerkstelling te zoeken na de beëindiging van de achterhaalde tewerkstelling. Het is zelfs niet duidelijk in hoeverre betrokkene écht terug actief op zoek is naar een nieuwe job. Nergens in het dossier zit enig bewijs van haar zoektocht naar een nieuwe job, diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en haar reële kans op tewerkstelling aantonen. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond

een reële kans te maken op tewerkstelling, waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende ook niet kan behouden blijven.

Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkene zich kennelijk ook te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene dient dus eigenlijk beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid dient te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art.40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond van intrekking is. Bovendien ontvangt betrokkene al sedert april 2020 leefloon. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan wat de oorzaak van haar langdurige belasting van het sociale bijstandsstelsel is en zij slaagt er kennelijk ook niet in de financiële afhankelijkheid van het sociale bijstandsstelsel af te bouwen of volledig stop te zetten. Betrokkene is tot op heden kennelijk niet in staat om volledig in haar eigen bestaansmiddelen te voorzien en ook blijkt nergens uit het dossier dat daar binnenkort verandering in zal komen. We kunnen dus stellen dat de belasting van het sociale bijstandsstelsel niet van beperkte duur is, omdat er geen enkel toekomstperspectief, met betrokkene tot de afbouw/stopzetting van het leefloon, de tewerkstellingskansen en/of eigen bestaansmiddelen, zo blijkt uit het dossier.

Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van de dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd dus niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Verzoekster kreeg een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing.

Reden van de beslissing:

(...)

Dat verzoekster zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken.

Dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in art 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 en verwerende partij nagelaten heeft het dossier van verzoekster grondig en zorgvuldig te onderzoeken.

Dat zij dient te voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in art 40, §4 van de wet van 15.12.1980.

Verzoekster dient bijgevolg te bewijzen dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Verwerende partij gaat wel héél kort door de bocht door te stellen dat verzoekster niet kan overtuigen wat betreft haar reële kans op tewerkstelling.

Verzoekster is inderdaad momenteel niet werkzaam. Om verblijfsrecht te bekomen (en in casu te behouden) als werkzoekende, dient verzoekster te voldoen aan de volgende voorwaarden:

- *Unieburgerschap*
- *Werk zoeken*
- *Reële kans om werk te vinden*

Verzoekster heeft steeds een tewerkstelling onderhouden in de horeca. Op een zeker moment heeft zij zelfs een flexi-job gestart bovenop haar tewerkstelling.

Zij heeft steeds in de horeca gewerkt zowel in de zaal als zaaibediende als in de keuken.

Bij TRIANGOLO heeft zij een arbeidsovereenkomst ondertekend waarmee zij op 14.01.2020 van start zou gaan en dit in eerste instantie tot 31.03.2020.

Verwerende partij stelt dat haar tewerkstelling zou beëindigd zijn op 01.02.2020. Uit de arbeidsovereenkomst, hierbij gevoegd(cfr inventaris), kan afgeleid worden dat deze veronderstelling NIET correct is. Oorspronkelijk was zij minstens tewerkgesteld tot 31.03.2020.

Echter op 12.03.2020 werden door de Federale overheid de eerste maatregelen aangekondigd ter bestrijding van de COVID-pandemie. Door deze maatregelen werd de horeca (cafés, restaurants) voor een bepaalde periode gesloten. Hierdoor is ook verzoekster haar tewerkstelling verloren.

Gelet op het feit dat zij met een contract van bepaalde duur tewerkgesteld was, maakte verzoekster geen aanspraak op tijdelijke werkloosheid of steunmaatregelen.

Door het gebrek aan perspectief vanuit de Federale overheid i.v.m. de horeca-sector en het feit dat zij geen aanspraak kon maken op de maatregelen zoals aangekondigd door de overheid, heeft zij noodgedwongen aangeklopt bij het OCMW voor financiële hulp.

Verweerder maakt de opmerking dat zij geniet en gebruik maakt van het sociale bijstandsstelsel, doch dient te worden opgemerkt dat verzoekster, indien zij een vaste tewerkstelling had gehad, ook gedwongen sociale bijstand zou genieten hebben. Zij zou dan recht hebben op tijdelijke werkloosheid, hetgeen uiteraard ook overheidssteun is. Deze covid-maatregelen en pandemie zijn dan ook zeer uitzonderlijke omstandigheden waar ook verzoekster het slachtoffer van is!

Een nieuwe tewerkstelling is niet eenvoudig. Vanaf maart werd niet enkel de horeca-sector getroffen doch ook alle niet-essentiële winkels dienden hun deuren te sluiten waardoor er toen geen werk te vinden was.

Verzoekster is echter, na de financiële steun van het OCMW, niet bij de pakken blijven zitten. Zij heeft zich ingeschreven bij het CVO voor Nederlandse lessen en schreef zich tevens in bij de VDAB.

Omwille van haar vroegere tewerkstellingen heeft zij dit eerder nooit kunnen verwezenlijken, doch greep verzoekster de kans, nu zij niet meer in de horeca tewerkgesteld was, zich volledig op de Nederlandse taal te storten zodat zij ook dit, bij een nieuwe tewerkstelling, onder de knie zou hebben.

Bovendien heeft zij, via de VDAB, verschillende uitnodigingen voor een tewerkstelling ontvangen en aan deelgenomen.

Ondertussen heeft zij via het OCMW zicht op een tewerkstelling o.b.v. art. 60 en bovendien heeft zij een sollicitatie achter de rug bij Katoennatie waar zij aan de slag kan als inpakster. Gelet op het feit dat er momenteel weinig zicht is op beterschap in de horeca-sector, heeft zij andere tewerkstellingen gezocht en gevonden.

Het is overduidelijk dat verwerende partij geen rekening houdt met actuele situatie in België. Zoals men weet was verzoekster steeds tewerkgesteld in de horeca, doch omwille van COVID-19 is dit momenteel onmogelijk. Er is ook nog geen zicht op beterschap in deze sector.

Hierdoor heeft verzoekster zich ingeschreven zowel bij de VDAB als bij het CVO voor Nederlandse lessen. Zij tracht op deze manier haar kansen op tewerkstelling te vergroten en zo sneller aan een tewerkstelling te komen.

Dit loont gezien zij bij Katoennatie aan de slag kan als inpakster en ook bij het OCMW via art. 60.

Door deze Nederlandse lessen vergroot zij haar kansen op een tewerkstelling en heeft zij dus meer dan een reële kans op tewerkstelling.

Er is in dit dossier duidelijk sprake van overmacht. De COVID-pandemie heerst over de hele wereld, dit is algemene kennis en een vaststaand gegeven. Verwerende partij neemt dit echter niet op in zijn beslissing noch in de motivering van de beslissing.

Het getuigt van een flagrante onwelwillendheid van verwerende partij om het dossier niet grondig te onderzoeken!

Dit is onaanvaardbaar en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant!

Verzoekster is van mening dat verwerende partij duidelijk onvoldoende rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen in het nemen van haar beslissing.

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld in de bestreden beslissing: Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Zij heeft gewerkt wanneer dit mogelijk was en heeft zich steeds omringd met een Belgische vriendenkring.

Dienst Vreemdelingenzaken dient rekening te houden met de gezins- en economische situatie van verzoekster, doch houdt geen rekening met de COVID-pandemie. Men heeft geen rekening gehouden met de lockdowns en met het feit dat gedurende bepaalde tijd niet-essentiële ondernemingen gesloten werden en nog steeds zijn.

Bovendien faalt verwerende partij erin afdoende te motiveren waarom de bewijzen die verzoekster aanhaalt niet voldoen.

Waarom volstaan deze bewijzen niet?! Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel door het louter stellen dat deze elementen onvoldoende zouden zijn.

Men stelt dat verzoekster niet aantoont dat zij in de nabije toekomst een reële kans heeft op een tewerkstelling, doch houdt geen rekening met het feit dat de Nederlandse lessen hiertoe bijdragen. Bovendien heeft zij ondertussen een tewerkstelling bekomen (Katoennatie).

Hieruit blijkt dat verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken.

Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoekster en bijgevolg ook haar blij van integratie.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dit is flagrant onzorgvuldig!

Verzoekster verblijft reeds sinds februari 2017 in België. Ondertussen heeft zij zich gedurende 3,5 jaar naar behoren geïntegreerd in de gemeenschap.

Doch, in de bestreden beslissing faalt men erin rekening te houden met AL deze elementen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoekster kan op geen enkele manier afleiden of verwerende partij haar dossier grondig, individueel en zorgvuldig onderzocht heeft.

Zelfs in de veronderstelling dat verzoekster niet de nodige bewijzen voorlegt (wat in casu niet zo is), schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en weigert de COVID-pandemie op te nemen in zijn beslissing. Men is op de hoogte van deze pandemie. Het is de federale overheid die de maatregelen in de bestrijding hiervan heeft genomen.

In deze moeilijke tijd een beslissing tot beëindiging van verblijf nemen gelet op het niet hebben van een tewerkstelling, is inhumain. Zij heeft haar tewerkstelling verloren door COVID en dit is een pure situatie van overmacht in hoofde van verzoekster. Zij doet er alles aan om een nieuwe tewerkstelling te bekomen, wat niet eenvoudig is in deze tijd.

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoekster grondig te onderzoeken!

Bovendien wenst verzoekster op te werpen dat de bestreden beslissing genomen wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, dewelke belast is om hierover te oordelen. Op de akte van kennisgeving, dewelke deel uitmaakt van deze bestreden beslissing wordt melding gemaakt van "minister van asiel en migratie".

Sinds de eedaflegging van de nieuwe Federale regering is een Staatssecretaris bevoegd om deze dossiers te onderzoeken en hierin een beslissing te nemen en is hiervoor geen minister meer bevoegd.

Hiermee wordt nogmaals aangetoond dat er een gebrek is aan zorgvuldigheid.

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

Bovendien schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door het verblijf van verzoekster te beëindigen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat verwerende partij op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissing niet.

Het mag duidelijk zijn dat het lijkt alsof verwerende partij er enkel op gericht is om het verblijf van verzoekster zonder gegronde redenen te beëindigen en haar dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en op een onzorgvuldige manier tot haar besluit gekomen is.

Dat verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing omwille van het feit dat deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42bis, § 1, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft besloten een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij omwille van het feit dat zij niet meer voldoet aan haar verblijfsvoorwaarden. Zij verkreeg op 22 augustus 2017 een E-kaart op basis van haar tewerkstelling en nu blijkt dat zij niet meer tewerkgesteld is. Het behouden van deze tewerkstelling was dan ook een voorwaarde voor verblijf. Daarenboven blijkt dat zij ten laste is van het sociale bijstandstelsel van het Rijk doordat zij een leefloon ontvangt. Daarnaast stelt de

verwerende partij vast dat zij niet in aanmerking komt als werkzoekende. Zij is wel ingeschreven bij de VDAB, maar zij toont niet aan dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling in de nabije toekomst.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij toegeeft dat zij niet meer tewerkgesteld is en dat zij financiële steun heeft ontvangen van het OCMW, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing dan ook terecht motiveert.

De verzoekende partij betwist echter dat zij niet heeft aangetoond dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling.

In eerste instantie wijst zij erop dat zij steeds in de horeca heeft gewerkt. Zij benadrukt dat haar laatste tewerkstelling van start ging op 14 januari 2020 en liep tot 31 maart 2020 en niet tot 1 februari 2020, zoals gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing.

De verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij in het verleden tewerkgesteld was. Zij stelt echter vast dat deze tewerkstelling inmiddels beëindigd is en dat de verzoekende partij sindsdien niet meer gewerkt heeft. Of het precieze moment waarop de verzoekende partij haar tewerkstelling verloor nu 1 februari 2020 of eind maart 2020 is, is in deze niet relevant. Deze eventuele materiële vergissing in de motivering van de bestreden beslissing kan dan ook niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden.

De verzoekende partij verwijst naar de Covid pandemie. Zij stelt dat de horeca voor bepaalde tijd werd gesloten en dat zij om die reden haar tewerkstelling is verloren. Ze meent dat er dan ook sprake is van overmacht.

De Raad kan de verzoekende partij hier niet helemaal in volgen. Naar aanleiding van de eerste corona golf werd de horeca inderdaad wel tijdelijk gesloten, met name tot 8 juni 2020. Vanaf 19 oktober 2020 werd de horeca opnieuw getroffen door een verplichte sluiting naar aanleiding van de tweede coronagolf. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij in de periode dat de horeca weer open was actief op zoek was naar een job in de horeca of elders, noch dat er op dat moment helemaal geen werk te vinden was. Integendeel. Uit haar betoog blijkt dat zij er eerder voor koos om Nederlandse lessen te gaan volgen. Zij stelt zelf dat ze zich volledig op de Nederlandse les wou storten, zodat zij dit bij een nieuwe tewerkstelling onder de knie zou hebben. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij op dat moment niet actief op zoek was naar werk.

Verder betwist de verzoekende partij niet dat zij op 21 september 2020, dus op het moment dat de horeca al ruim 3 maanden open was, werd aangeschreven door de verwerende partij, waarbij zij er op gewezen werd dat zij niet meer voldoet aan de voorwaarden die werden gesteld aan haar verblijf. In deze brief werd uitdrukkelijk aangegeven dat de minister of de gemachtigde kan controleren of zij nog aan de voorwaarden voor haar verblijf voldoet. Zij werd uitgenodigd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande haar huidige economische situatie of haar bestaansmiddelen en er werd in de brief gesteld dat haar dossier opnieuw geëvalueerd zal worden teneinde na te gaan of zij haar verblijfsrecht kan behouden. In de brief wordt expliciet gesteld dat bij gebrek aan bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit, zij haar recht op verblijf zal verliezen. De verzoekende partij werd aldus goed ingelicht van de mogelijke gevolgen van het niet hebben van een economische activiteit of bestaansmiddelen. Daarnaast wordt in dezelfde brief ook duidelijk aangegeven dat zij ook mag meedelen of er humanitaire elementen zijn die in haar hoofd spelen.

De verzoekende partij heeft naar aanleiding van deze brief enkel een attest van het OCMW i.v.m. het ontvangen leefloon, een inschrijvingsbewijs bij de VDAB en een inschrijvingsbewijs CVO Nederlandse lessen aan het bestuur voorgelegd. Op geen enkele wijze heeft zij verwezen naar de corona pandemie en de problemen die zij ingevolge deze pandemie zou ondervinden om werk te vinden. Zij kan de verwerende partij dan ook geen onzorgvuldigheid op dit vlak verwijten, temeer de horeca inmiddels al drie maanden open was en zij op geen enkele wijze heeft aangetoond dat zij daadwerkelijk op zoek was naar een job in de horeca. Met haar betoog maakt de verzoekende partij de door haar ingeroepen overmacht geheel niet aannemelijk.

Waar zij stelt dat zij diende aan te kloppen bij het OCMW voor financiële hulp omdat zij geen aanspraak kon maken op de hulpmaatregelen zoals aangekondigd door de overheid naar aanleiding van de sluiting van de horeca, merkt de Raad op dat dit betoog niet dienstig is. Ook op het moment dat de horeca weer open was en er geen steunmaatregelen meer werden toegekend verkreeg de verzoekende partij steun

van het OCMW. Bovendien is de beweegreden waarom zij steun verkreeg niet relevant, doch wel de vaststelling dat zij ten laste is van het sociale bijstandstelsel, hetgeen zij overigens niet betwist.

De verzoekende partij stelt wel dat zij inmiddels een nieuwe job heeft gevonden bij Katoennatie, als inpakster en dat zij ook bij het OCMW onder artikel 60 kon beginnen werken. Wat er ook van aan is, zijn dit gegevens die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. Deze gegevens waren niet gekend bij het bestuur en verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat het bestuur met deze elementen rekening had moeten of kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Zo zij inmiddels daadwerkelijk werk heeft gevonden en zij niet meer ten laste is van het sociale bijstandstelsel staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag als werknemer in te dienen.

De beoordeling die het bestuur heeft gemaakt op grond van de haar bekende gegevens, is niet kennelijk onredelijk. Met haar betoog toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij ook rekening diende te houden met haar blijk van integratie. Zij stelt dat zij al sinds 2017 in België verblijft en al 3,5 jaar behoorlijk is geïntegreerd in de gemeenschap.

Artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet stelt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing:

“Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van de dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd dus niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden.”

Nazicht van het administratief dossier toont inderdaad niet aan dat de verzoekende partij enige stukken aan het bestuur zou hebben overgemaakt waaruit zou blijken dat zij omwille van haar gezondheidstoestand, haar familiale situatie of haar sociale en culturele integratie in het Rijk een verblijf zou moeten behouden. Zij kan dan ook niet stellen dat er geen rekening werd gehouden met het geheel van de elementen die zij heeft aangehaald, aangezien zij niets heeft aangehaald. Door nu in haar verzoekschrift louter te verwijzen naar haar aanwezigheid in het Rijk sedert 2017 maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij een kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt. Zij maakt absoluut niet aannemelijk dat er in haar geval sprake is van een fragmentarische beoordeling van de voorliggende stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij stelt ten slotte dat de bestreden beslissing genomen werd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, die volgens haar bevoegd is om hierover te oordelen. Zij voert aan dat de akte van kennisgeving niet de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, maar wel de Minister van Asiel en Migratie vermeldt. De verzoekende partij geeft echter zelf toe dat de bestreden beslissing door de bevoegde overheid werd genomen. Zij maakt haar belang bij dit argument niet aannemelijk, nu het duidelijk is dat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd betekend. Ook al vermeldt de akte van de kennisgeving de minister i.p.v. de staatssecretaris, dan kan dit niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die duidelijk genomen is door de bevoegde persoon. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij het rechtszekerheidsbeginsel zou hebben geschonden. Op geen enkel moment werd de perceptie gecreëerd dat het toegekende verblijfsrecht nooit zou kunnen worden beëindigd indien de voorwaarden niet meer vervuld zijn. De verzoekende partij toont geheel niet aan dat haar toezeggingen zijn gedaan of er uitspraken zijn geweest die haar vertrouwen beschamen. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist en deze blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

"Elementen van integratie - eerbiediging van privéleven Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel.

Het is bovendien voor haar zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoekster. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk). Zij heeft nl. meerdere tewerkstellingen waar zij meerdere vriendschappen aan overgehouden heeft.

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.² Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.³ Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM⁴ hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.⁵ De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdelinge op zijn grondgebied te laten blijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.⁶ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.⁷ Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient

men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoekster dient gerespecteerd te worden.

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance- toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoekster om zich hier te vestigen en haar leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Er is sprake van een duurzame lokale verankering. Verzoekster is reeds sinds 2017 op Belgisch grondgebied en is sindsdien aan het werk en heeft serieuze inspanningen gedaan om zich ten volle te kunnen integreren in België.

Reeds een viertal jaar is verzoekster tewerkgesteld en ook haar toekomstmogelijkheden met betrekking tot tewerkstelling zien er erg positief uit.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel dat het voor haar zeer moeilijk en quasi onmogelijk is om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag volgens haar niet overgegaan worden tot haar verwijdering. Volgens haar is er sprake van een privé- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er moet volgens haar dan ook een billijke afweging gemaakt worden in het licht van de fair balance-toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van de verzoekende partij om zich hier te vestigen en haar leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied. Er is volgens de verzoekende partij sprake van een duurzame lokale verankering. Zij is naar eigen zeggen reeds sinds 2017 op het Belgische grondgebied en is sindsdien aan het werk en heeft serieuze inspanningen gedaan om zich ten volle te kunnen integreren in België. Reeds een viertal jaar is zij volgens haar tewerkgesteld en ook haar toekomstmogelijkheden met betrekking tot tewerkstelling zien er naar eigen zeggen erg positief uit. De verwerende partij heeft volgens de verzoekende partij nagelaten rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de *in casu* bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft. Integendeel bevat de bestreden beslissing de volgende vermelding:

"Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

Aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, heeft zij niet tot gevolg dat de verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten en dat de banden die zij hier heeft ontwikkeld verbroken zullen worden.

Los daarvan werd er reeds op gewezen dat de verzoekende partij nagelaten heeft stukken aan het bestuur over te maken waaruit zou blijken dat zij ondanks het gegeven dat zij niet meer economisch actief is en ten laste valt van het sociale zekerheidssysteem toch nog een verblijfsrecht zou moeten behouden. Pas in haar verzoekschrift verwijst zij naar haar zogenaamde duurzame lokale verankering die zij afleidt uit het feit dat zij sinds 2017 in België is en altijd gewerkt heeft.

nHet wordt niet betwist dat de verzoekende partij niet werkzaam was op het moment dat de bestreden beslissing werd getroffen en dat zij ten laste was van het sociale bijstandstelsel. De verwerende partij kon aldus een einde maken aan het verblijf van de verzoekende partij. De vraag die zich stelt is of de verwerende partij alsnog een verblijfsrecht diende toe te kennen omwille van het feit dat de verzoekende partij gedurende de periode dat zij een verblijf had in België (ongeveer 3,5 jaar) een privéleven heeft opgebouwd.

De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande is niet voldoende om een schending van privéleven aan te nemen. Gewone sociale relaties geven geen aanleiding tot een positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij is 28 jaar oud en heeft slechts 3,5 jaar in België gewoond. Zij maakt niet aannemelijk dat zij helemaal geen privéleven meer heeft in haar land van herkomst of dat het niet meer mogelijk zou zijn om een privéleven opnieuw op te bouwen in haar land van herkomst. Daarnaast maakt zij evenmin aannemelijk dat zij helemaal geen vangnet meer zou hebben in haar land van herkomst dat haar kan helpen bij het uitbouwen van een privéleven. Gezien de duur van haar verblijf in België is het zeer waarschijnlijk dat zij nog steeds de taal van haar herkomstland beheerst. Zij toont geheel niet aan dat zij een bijzondere binding heeft met België.

Gezien deze elementen toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij haar alsnog een verblijfsrecht diende toe te kennen louter en alleen omwille van haar privéleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is om die reden ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU